

Trilogie, která žánru
otevívá nové obzory.

LIDOVÉ NOVINY

MĚSTO ZÁZRAKŮ

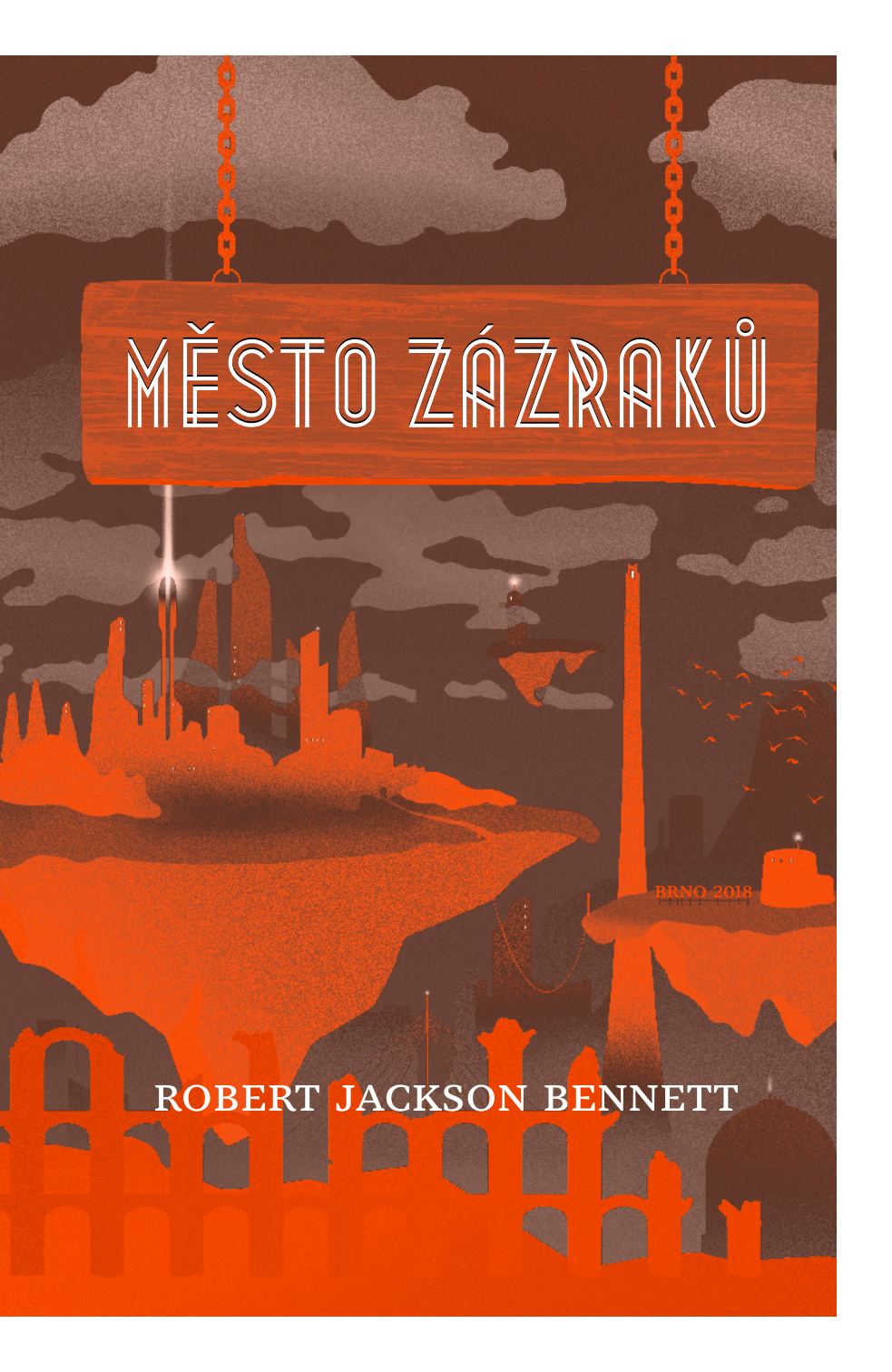
ROBERT JACKSON BENNETT

HOST

MĚSTO ZÁZRAKŮ

ROBERT JACKSON BENNETT



The book cover features a dark, atmospheric illustration in shades of brown and orange. At the top, a wooden sign hangs from two chains, displaying the title 'MĚSTO ZÁZRAKŮ' in a stylized, outlined font. Below the sign, a fantastical cityscape is depicted. On the left, a cluster of jagged, spire-like structures rises from a dark, misty base, with a bright light emanating from one of the spires. To the right, a tall, slender tower stands prominently. In the foreground, the silhouettes of classical arches and columns are visible. The background is filled with dark, swirling clouds and a flock of birds in flight. The overall mood is mysterious and surreal.

MĚSTO ZÁZRAKŮ

ROBERT JACKSON BENNETT

BRNO 2018

Copyright © 2017 by Robert Jackson Bennett

All rights reserved

Translation © Milan Pohl, 2018

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2018

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-680-8 (PDF)

ISBN 978-80-7577-681-5 (EPUB)

ISBN 978-80-7577-682-2 (MobiPocket)

Harveymu:

Ahoj, kluku! Vítej na Zemi. Tahle planeta je vážně super a měl by ses na ní chvíli zdržet. Člověk nikdy neví, jednou to tady třeba bude ještě lepší. Možná. Alespoň to zkusíme. Snažíme se.

Kariéry všech politiků končí fiaskem.

Některé kariéry jsou dlouhé, jiné krátké. Některí politici odcházejí pokojně a elegantně, jiní poněkud hlučněji.

Ale ať jsou milovaní či nenávidění, silní či slabí, dobří či špatní, schopní či bezvýznamní — kariéry všech politiků dříve či později končí fiaskem.

— MINISTRYNĚ ZAHRANIČNÍCH VĚCÍ VINYA KOMAYDOVÁ,
DOPIS PREMIÉROVI ANTOVI DOONIJEŠHOVI, 1711

PADLÉ STROMY

Když Rahul Khadse přistoupí k mladíkovi a požádá ho o cigaretu, tázaný si ho změří nejprve s neskrývanou přezíravostí, potom s mrzutou zdvořilostí. Je zřejmé, že mladík má právě pauzu, vzácnou příležitost oddechnout si od svých povinností, alespoň na chvilku sám v uličce za hotelem, a zlobí se, že ho někdo vyrušil. Také je zřejmé, že mladíkovy povinnosti obnášejí něco velice důležitého: stačí se podívat na jeho tmavý, přiléhavý kabát, černé boty, opálenou kůži a černý šátek na hlavě, a hned je jasné, že musí být od armády, policie nebo ozbrojených složek jakéhosi úřadu. Možná saypurského, nebo dokonce kontinentálního úřadu — ale rozhodně jde o někoho, kdo bere peníze za to, aby se díval, aby se rozhlížel, a to bedlivě.

Rahula Khadseho však mladík nesleduje s přílišným zájmem, pouze se zdvořilým pohrdáním. A není divu. Proč by se měl o Khadseho zajímat? Proč by se měl starat o staříka s upatlanými brýlemi, otlučeným kufříkem a potrhaným šátkem, který mu div nepadne z hlavy?

„Dobrá,“ podvolí se mladík. „Proč ne.“

Khadse se nepatrně ukloní. „Děkuji vám, pane. Děkuji vám.“ Když mladík zaloví rukou v kabátě, aby mu vyhověl, a vytáhne plechovou krabičku s cigaretami, Khadse se ukloní znovu, tentokrát hlouběji.

Mladík si ovšem nevšimne, že stařec mu nahlédne pod klop kabátu a spatří pažbu pistole v pouzdře. Nevšimne si, že při úkloně zlehka položí kufřík na zem, pravou rukou si zajede dozadu za pás a vytáhne nůž. A nevšimne si ani toho, že k němu Khadse při přebírání cigarety neznatelně popojde.

Nevšimne si toho, poněvadž je mladý. A mladí jsou vždycky tolik, tolik pošetili.

Mladík vytřeští oči, když mu nůž hladce vklouzne do mezery mezi pátým a šestým žebrem na levém boku, probodne mu plíci, pošimrá osrdečník. Khadse se při útoku vrhne vpřed, přitiskne mladíkovi levou dlaň na otevřená ústa a zatlačí mu hlavu vzad, takže temeno mladíkovy lebky narazí s hlasitým bouchnutím do cihlové zdi.

Mladík se pokouší vzpouzet. Je sice silný, ale tenhle tanec zná Rahul Khadse až moc dobře. Udělá krok napravo od mladíka, ruku pořád ještě na rukojeti svého nože, tělem se otočí zády ke zdi. Pak vytáhne nůž z mladíkovy hrudi, odstoupí od něj a elegantně se vyhne spršce krve, když se jeho oběť zhroutlí proti stěně uličky.

Khadse slyší, jak se mladík dáví, a sám se při tom rozhlíží uličkou. V Ahanaštanu je dnes deštivo, mlhavo a pošmournο, jako touto roční dobou často, a většina lidí sedí doma v teple. Omšelého starce v uličce za Zlatým hotelem, hledícího přes obroučky brýlí k široké městské třídě, si nikdo ani nevšimne.

Mladík se dusí. Kašle. Khadse položí nůž na zem, sedne si obkročmo na probodnutého muže, popadne ho za obličej a buší mu hlavou zas a znovu do zdi, a znovu a znovu a znovu.

V takových věcech je třeba mít jistotu.

Když mladík znehybní, Khadse si natáhne hnědé rukavice a pečlivě ho prošacuje. Vysype náboje z pistole, pak ji zahodí — samozřejmě si přinesl vlastní — a prohrabuje se v kapsách oběti, dokud nenajde, co potřebuje: hotelový klíč. Od pokoje číslo 408.

Klíč je zakrvácený. Musí ho v uličce otřít, stejně jako svůj nůž. Ale měl by bohatě stačit.

Strčí si ho do kapsy.

To šlo snadno, pomyslí si.

Jenže teď to začne být složitější. Alespoň to tvrdil jeho zaměstnavatel. Popravdě řečeno, Khadse ani netuší, které rozkazy jeho zaměstnavatele by mu měly dělat skutečné starosti a které by měl prostě a jednoduše ignorovat. To proto, že současný zaměstnavatel Rahula Khadseho je podle jeho vlastních odhadů naprostý, jednoznačný, nezpochybnitelný cvok.

Na druhou stranu by ho to nemělo překvapovat. Jedině šílenec by najal někoho, jako je Khadse, na jednu z nejkontroverznějších politických osobností moderní doby, ženu tak vlivnou, tak váženou, a přitom tak neblaze proslulou, že se všichni nemůžou dočkat, až ji historie začne soudit, aby konečně věděli, jak si mají přebrat její období v úřadu premiérky.

Ženu, která je živoucí legendou. Jednak proto, že sama jako by z legend povstala, a jednak proto, že ve své době několik legend prokazatelně zabila.

Možná je Khadse blázen, že tu práci vzal. Anebo chce možná zjistit, jestli na to má. Ale v každém případě to hodlá dotáhnout do konce.

Rahul Khadse kráčí uličkou, rozhlédne se hlavní ahanáštan-skou třídou a potom zabočí doprava a začne stoupat po schodech do hotelu Ashary Komaydové.



Zlatý hotel zůstává jednou z nejslavnějších a nejobdivovanějších budov v Ahanaštanu, relikv z dob, kdy mohl saypurský stát podle libosti zasahovat do kontinentálních záležitostí, z vlastního rozmaru stavět budovy, zahajovat blokády, vyhlášovat embargo. Projít jeho dveřmi je jako vstoupit do minulosti, někam, kde se daří udržovat veškerou majestátní slávu Saypuru, jakou Khadse znával, pečlivě ji oprašovat jako vycpaného ptáka v muzeu.

Ve vstupní hale se zastaví a předstírá, že si otírá brýle. Mramorové podlahy, bronzové ozdoby a palmy. Počítá těla: dveřník, uvaděč hotelové restaurace, uklízečka v protějším rohu, tři holky za recepcním pultem. Žádná ostraha. Alespoň ne taková jako muž, kterého před chvilkou zabil v zadní uličce. Khadse to nedělá poprvé a se svým týmem se na to důkladně připravil: zná harmonogram stráží, jejich počet, jejich stanoviště. Jeho tým pozoroval hotel několik týdnů a zařizoval každý krok této choulostivé operace. Vykonání konečného činu je však jen a pouze na něm.

Stoupá po schodech a z tmavého kabátu mu odkapává voda. Vše zatím probíhá naprosto hladce. Snaží se nemyslet na svého zaměstnavatele, na jeho šílené vzkazy, na své peníze. Jindy by ho pomyšlení na peníze během práce těšilo, ale tentokrát ne.

Hlavně proto, že ty peníze jsou nepředstavitelné. Představit si je nedokáže ani Khadse, který má velice bujnou fantazii a většinu svého volného času tráví právě tím, že si představuje velké sumy peněz. Nejedná se o první práci, na kterou ho zaměstnavatel najal, ale tato výplata je řádově vyšší než ta předchozí. Dost peněz na to, aby si člověk začal dělat starosti.

A co teprve žádost, aby se na to ohákl podle zaměstnavatelova přání... To bylo divné. Vážně moc divné.

Když totiž Khadse vyzvedával předchozí část platby, k penězům byl přibalený černý kabát a pár černých naleštěných bot. Dostal k nim přísné instrukce: měl je nosit pokaždé, když

vykonával své smluvní povinnosti, bez sebemenší výjimky. Instrukce naznačovaly, že pokud by to neudělal, jeho život by byl v ohrožení.

Tehdy si Khadse prostě pomyslel: *Tak fajn. Můj nový zaměstnavatel je blázen. Pro blázny už jsem dělal. Není to tak zlé. Ale když si je vyzkoušel, zjistil, že kabát i boty mu dokonale padnou — což bylo hodně zvláštní, protože Khadse se s novým zaměstnavatelem nikdy nesešel, natož aby mu sděloval velikost svých bot.*

Stoupá po schodech do třetího patra a pokouší se to vytěsnit z hlavy. Snaží se nemyslet na to, že ony kusy šatstva — tak úhledné, tak tmavé, tak dokonalé — má samozřejmě právě teď na sobě. Snaží se nemyslet na to, jak je to celé neuvěřitelně podivné, ani na to, že si jeho zaměstnavatel výslovně vyžádal, aby tuhle zakázku vykonal přímo sám Khadse, bez svého obvyklého týmu v patách.

Khadse vystoupá do třetího podlaží. Už je hodně blízko.

Nebýt Komaydové, pomyslí si, ani bych tuhle zatracenou práci nedělal. Je to víceméně pravda: když se Ashara Komaydová stala před... no, asi před sedmnácti lety premiérkou, ze všeho nejdřív vyházela z Ministerstva zahraničních věcí všechny zastánce tvrdé linie. Lidi jako Khadse, kteří ve své době zažili spoustu akce, často velice ošklivé.

Pořád si ještě pamatuje její memorandum, přímo nasáklé tím samolibým, nadutým tónem, kterým vždycky mluvila: *Musíme mít na paměti nejen to, co vlastně děláme, ale také jak to děláme. Proto ministerstvo podstoupí reorganizaci a reorientaci v souladu s naším novým směřováním do budoucna.*

Ashara Komaydová prováděla generální úklid, propouštěla každého, koho zaměstnávala její teta Vinya — a Khadse byl odjakživa Vinyin oblíbenec.

A najednou se ocitl na dlažbě v Ahanaštanu. Po celém desetiletí věrné služby zůstal bez práce, rázem se na něj zapomnělo.

Snažil se najít jisté potěšení v tom, když před kolika — třinácti? — lety vykopl z parlamentu samu Komaydovou. Jenže politici mají vždycky své zlaté padáky. Pracanty jako Khadse čeká pokaždé tvrdší přistání. Dokonce i osobní pohůnek Komaydové, to neotesané jednooké dreylské nemehlo, dokonce i ten si žil jako v bavlnce, získal jakousi vladařskou funkci na dreylských březích — ačkoli Khadse se také doslechl, že ten pitomec našel nějaký způsob, jak to celé zpackat.

Tohle bych dělal i zadarmo, pomyslí si Khadse, v němž to pomalu začíná vřít. Dvanáct let služby a potom sbohem, Rahule, sbohem tobě i všemu, na čem jsi pracoval, za co jsi bojoval, za co jsi krvácel, a já, vševědoucí Ashara Komaydová, zatím promrhám finanční prostředky ministerstva, utratím je za nanicovatý idealismus a ze zpravodajské služby udělám doutnající kráter.

Kráčí chodbou ve čtvrtém podlaží. Na rohu stojí v pozoru další stráž, tentokrát žena, mladá a štíhlá a celá v černém. Přesně jak Khadse očekával.

Khadse se šourá k mladé strážné, každým coulem bezradný, popletený stařík, v rukou ušmudlaný kus papíru se jménem a hotelovým pokojem. „Promiňte, madam,“ ozve se Khadse, hluboce se ukloní a tváří se jako ztělesnění uctivosti, „ale... vypadá to, že jsem na nesprávném podlaží?“

„Ano,“ potvrdí strážná. „Tohle patro je uzavřené, pane.“

„Páté patro je uzavřené?“ podiví se Khadse.

Strážná málem obrátí oči v sloup. „Žádné páté patro tu není, pane.“

„Není?“ Khadse se rozhlédne kolem sebe. „Ale které patro je tedy...“

„Tohle je čtvrté patro, pane.“

„Ach. Ale jsme přece ve Zlatém hotelu, že ano?“

„Ano. Přesně tak.“

„Ale já... jeminkote.“ Khadse upustí papír a ten se třepetavě snese k jejím nohám.

Strážná se pro něj s povzdechem shýbne.

Nevidí, jak se Khadse zlehka postaví za ni. Nevidí, jak vytáhne nůž. Nemá čas zareagovat, když se jí ocel zařízne do krční tepny a rozerve ji dokořán.

Gejzír krve je fenomenální. Khadse před ním uskočí, aby si nepotřísnil oblečení — letmo ho napadne, že vyhýbat se skvrnám od krve patří k jeho nejpodivuhodnějším a nejcennějším schopnostem. Strážná padne na kolena, dává se — a Khadse se k ní přitočí a drtivým kopem ji zasáhne zezadu do hlavy.

Strážná se zhroutí na podlahu. Nepřestává se z ní valit krev. Khadse opět postaví kufřík na zem a natáhne si hnědé rukavice. Otrě nůž, zasune ho zpátky do pouzdra a pak ženu prošacuje. Najde hotelový klíč, tentokrát od pokoje číslo 402, popadne strážnou za kotníky a odtáhne ji za roh.

Teď rychle. Rychle, rychle.

Přitiskne ucho ke dveřím pokoje číslo 402 — v tomhle patře je to samé apartmá —, ale nic nezaslechne. Otevře dveře, odvede strážnou do pokoje a shodí její tělo za pohovku. Pak si otrě hnědé rukavice, zase si je stáhne a vyjde na chodbu. Cestou se opatrně sehne pro kufřík.

Když překročí zakrvácený koberec, je mu téměř do zpěvu. Khadse to s nožem vždycky uměl. Vlastně mu nezbylo než se to naučit, poněvadž po jisté operaci v Džukoštanu se nějakému Kontinentálovi znelíbilo, jak si vykračoval po ulici, a pokusil se ho podříznout — což se tomu zmetkovi málem podařilo. Khadse si z té potyčky odnesl příšernou jizvu na krku a zálibu ve špinavé práci nablízko. Jak říkal kolegům: *Dělejte Kontinentálům to, co by udělali oni vám.*

Dojde k pokoji číslo 408 — jak předpokládal, nachází se přímo vedle královského apartmá, kde si Ashara Komaydová před měsícem zřídila dočasnou úřadovnu. Khadse neví, co přesně tam dělá. Povídá se, že řídí nějakou charitu nebo něco podobného, vyhledává sirotky a pokouší se jim nalézt nový domov.

Ale podle toho, co tvrdil Khadseho zaměstnavatel, je za tím něco víc.

Na druhou stranu, říká si Khadse, zatímco tiše odemyká pokoj číslo 408, ten blázen taky tvrdil, že tenhle hotel má hodně dobrou obranu. Otevře dveře. Ale takové cucáky, jako byli tihle dva, bych tak zrovna nenazval.

Khadse se opět pokouší nemyslet na kabát a boty, které má právě na sobě. Snaží se nemyslet na to, jak jeho zaměstnavatel naznačoval, že tohle ošacení poslouží jako prostředek proti obraně Ashary Komaydové — což by samozřejmě znamenalo, že pracovní Komaydové je chráněna takovým druhem obrany, jaký by Khadseho oči nedokázaly odhalit.

Zjišťuje, že ho ta představa nesmírně znepokojuje.

Kecy, pomyslí si, když za sebou zavře. Jsou to jenom kecy.

V hotelovém apartmá nikdo není, jeho uspořádání je však Khadsemu velice povědomé, počínaje zbraněmi na pracovním stole u protější stěny a konče bezpečnostními hlášeními na stole u postele. Tady se strážé připravují na své úkoly, tamhle je teleskop, kterým z balkonu pozorují ulici, a tadyhle podřimují mezi svými směny.

Khadse se přikrade ke stěně, přitiskne k ní ucho a úporně se zaposlouchá. Je si téměř jistý, že za stěnou je Komaydová spolu se dvěma strážnými. Na bývalou premiérku má nezvykle početnou ochranku, ale není se čemu divit — skoro nikdo jiný na světě neobdržel tolik výhrůžek smrti jako ona.

Slyší ty dva strážné. Slyší, jak si velice tiše odkašlávají. Ale Komaydovou neslyší vůbec. Což ho znepokojuje.

Měla by tam být. Opravdu. Khadse nezanedbal domácí přípravu.

Rychle se zamyslí a tiše vykročí ke dveřím na balkon. Dveře mají skleněnou výplň, překrytou tenkými bílými záclonami. Přikrade se k nim co nejbliž a podívá se do strany, na balkon patřící k sousednímu pokoji.

Vyvalí oči.

Tamhle je.

Tamhle sedí. Žena, jejímž předkem byl Kaj, pokořitel bohů a Kontinentu, žena, která téměř před dvaceti lety osobně zabila dvě Božstva.

Je tak drobná. Tak křehká. Má sněhobílé vlasy — určitě jí zbělely předčasně — a hrbí se na malé železné židli, pozoruje ulici pod sebou, v drobných rukou kouřící šálek čaje. Její titěrnost a nevýraznost Khadseho tolik ohromí, že málem zapomena na svůj úkol.

To není správné, prolétne mu hlavou, když se stáhne. Není správné, aby seděla venku, takhle na ráně. Moc nebezpečné.

Zamyslí se a ztěžkne mu srdce. Komaydová je i po tolika letech v hloubi duše pořád ještě agentka. A proč by agentka sledovala ulici? Proč by se takhle vystavovala nebezpečí?

Odpověď samozřejmě zní, že Komaydová něco hledá nebo vyhlíží. Možná nějaký vzkaz. Khadse sice nemá ponětí, jaký vzkaz by to měl být a kdy by měl dorazit, ale mohl by Komaydovou přimět odejít. A všechno by bylo v háji.

Khadse se prudce otočí, poklekne a otevře kufrík. Uvnitř je něco velice nového, velice nebezpečného a zákeřného: upravená verze protipěchotní miny, speciálně navržená tak, aby veškerou výbušnou sílu nasměrovala na jednu stranu. Zároveň je pro tento konkrétní úkol podstatně zesílená, jelikož většina protipěchotních min by nedokázala prorazit zeď — ale tahle mina je tak ničivá, že by to pro ni neměl být nejmenší problém.

Khadse vytáhne minu a opatrně ji připevní na stěnu přiléhající k apartmá Ashary Komaydové. Olízne si rty, pustí se do aktivací procedury — tři jednoduché kroky — a potom nastává časovač na čtyři minuty. To by mělo stačit, aby se dostal do bezpečí. Ale kdyby se něco zvrtilo, má s sebou ještě další novou hračku: rádiový ovladač, díky kterému by mohl odpálit minu předčasně, kdyby to bylo nutné.

Samozřejmě doufá, že to nutné nebude. Odpálit minu předčasně by znamenalo odpálit ji ve chvíli, kdy bude Khadse pořád ještě nablízku. Ale v podobných věcech je třeba mít jistotu.

Postaví se, naposledy vyhlédne prosklenými dveřmi na Komaydovou — zamumlá: „Sbohem, zkurvená děvko“ — a vyklouzne z hotelového pokoje.

Zpátky chodbou, kolem krvavých skvrn na koberci, potom dolů po schodech. Dolů po schodech a pak do vstupní haly, kde všichni pokračují ve svých drobných, bezvýznamných činnostech, se zíváním listují novinami, s kocovinou usrkávají kávu nebo se pokoušejí rozhodnout, co si počít s dalším dnem dovolené.

Nikdo z nich si Khadseho ani nevšimne. Nikdo nezvedne hlavu, když proklouše halou a potom dveřmi na ulici, kde pořád ještě mrholí.

Khadse to dělal už tolikrát, že by ho to mělo nechávat v klidu. Srdce by mu nemělo bušit jako o závod, on však přesto slyší, jak mu v uších tepe a hučí.

Komaydová. Konečně. Konečně, konečně, konečně.

Měl by odejít. Vydat se na jih nebo na východ. Ale nedokáže odolat. Zamíří na sever, do stejné ulice, kterou sledovala Komaydová. Chce ji ještě jednou naposledy vidět, chce si vychutnat své nadcházející vítězství.

Slunce vykoukne z mraků právě ve chvíli, kdy Khadse zabočí za roh. Ulice je víceméně prázdná, touhle dobou už jsou všichni v práci. Khadse se drží na kraji ulice, v duchu odpočítává vteřiny, udržuje si od Zlatého hotelu bezpečnou vzdálenost, nenápadně však stočí pohled do strany...

Jeho oči bloudí mezi balkony. Pak ji zahlédne, jak sedí na balkonu ve čtvrtém podlaží. Obláček páry z jejího čaje je vidět dokonce i odsud.

Vmáčkne se do dveřního výklenku, aby ji mohl nerušeně sledovat. Krev mu tančí nedočkavostí.

Je to tady. Je to tady.

Potom Komaydová napřímí záda. Svraští čelo.

Zamračí se i Khadse. *Ona něco vidí.*

Vykoukne z výklenku, aby zjistil, na co se Komaydová dívá.

A pak ji zahlédne: na chodníku stojí mladá kontinentální dívka, pohled upírá k balkonu Komaydové a divoce na ni gestikuluje. Dívka je bledá, s nosíkem zahnutým nahoru a hustými vlnitými vlasy. Nikdy předtím ji neviděl, což je zlé. Jeho lidé přece odvedli svou práci. Měli by znát *každého*, kdo přichází s Komaydovou do styku.

Ale to gesto — tři prsty, potom dva. Khadse neví, co ta čísla symbolizují, ale je mu jasné, co znamenají: varování.

Jakmile dívka přestane gestikulovat, rozhlédne se ulicí. A pak zavadí pohledem o Khadseho.

Dívka ztuhne. Ona a Khadse se do sebe zaklesnou očima.

Její oči mají zvláštní, prazvláštní barvu. Nejsou ani modré, ani šedé, ani zelené, ani hnědé... Vlastně se zdá, že vůbec žádnou barvu nemají.

Khadse zvedne pohled ke Komaydové. Vidí, že Komaydová se dívá přímo na něj.

Komaydová znechuceně zkroutí tvář. Khadse ví, že to není možné — *Na takovou dálku? A po takové době?* —, ale přesto by přísahal, že ho poznala.

Vidí, jak Komaydová pohybuje ústy, pronáší jediné slovo: „*Khadse.*“

„Do prdele,“ řekne Khadse.

Pravou rukou zajede do kapsy, kde schovává rádiový odpalovač. Zalétne očima k bledé kontinentální dívce, přemýšlí, jestli by nemohla zaútočit — jenže dívka už je pryč. Chodník před ním je naprosto prázdný. Není po ní ani památky.

Khadse se nervózně rozhlédne. Zase ho napadne, jestli se na něj dívka nechystá zaútočit. Nikde ji nevidí.

Pak zvedne pohled zpátky ke Komaydové — a zjistí, že se stalo něco nemožného.

Bledá kontinentální dívka je teď na balkonu s Komaydovou, pomáhá jí vstát, pokouší se ji odtáhnout pryč.

Khadse na ně nechápavě civí. Jak to, že se tam dostala tak rychle? Jak to, že zmizela z ulice a najednou se objevila o čtyři patra výš? Nedává to smysl.

Dívka jednou nohou strčí do balkonových dveří a vleče Komaydovou dovnitř.

Pohnojil jsem to, pomyslí si Khadse. Utíkají.

Položí ruku na dálkový odpalovač.

Je moc blízko. Naproti přes ulici. Ale pohnojil to.

Nedá se nic dělat. V podobných věcech je třeba mít jistotu.

Khadse zmáčkne knoflík na odpalovači.

Tlaková vlna ho srazí na zem, zasype ho troskami, v uších mu najednou zvoní, oči slzí. Jako by ho někdo praštil z obou stran do hlavy a kopl do břicha. V pravém boku cítí bolest a pomalu si uvědomí, že ho výbuch smetl proti zdi, jenže se to seaběhlo příliš rychle na to, aby si toho stačil všimnout.

Svět se kolem něj točí. Khadse se pomalu zvedne do sedu.

Všechno vypadá zamlženě a vzdáleně. Svět je plný tlumeného křiku. Vzduch těžkne prachem a kouřem.

Khadse prudce zamrká a zadívá se ke Zlatému hotelu. Pravý horní roh budovy byl zcela odstraněn, jako by se jednalo o nádor. V místě, kde býval balkon Komaydové, je jen zející, zubatá, doutnající díra. Zdá se, že mina zlikvidovala nejen apartmá Komaydové, ale i pokoj číslo 408 a většinu sousedních místností.

Po Komaydové a té divné kontinentální dívce není nikde ani vidu, ani slechu. Potlačí nutkání přijít blíž, přesvědčit se, že svůj úkol dotáhl do konce. Prostě jenom zírá na tu zkázu, s hlavou nachýlenou na stranu.

Zastaví ho jakýsi kontinentální muž — podle oblečení asi nějaký pekař — a horečně se ptá: „Co se stalo? Co se stalo?“

Khadse se od něj odvrátí a zamíří pryč. Klidně kráčí na jih, mezi proudícími davy, mezi policejními automobily a sanitkami